

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16181/2024
03.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Град Ваљево, против туженог Грађевинско привредно друштво „Градинг“ доо Ваљево, ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 149/24 од 14.02.2024. године, у седници већа одржаној 03.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 149/24 од 14.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 1885/23 од 15.11.2023. године обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга по пресуди Основног суда у Ваљеву П 4355/10 и решењу о извршењу Основног суда у Ваљеву И бр.4566/12 исплати износ од 125.700,00 динара, са законском затезном каматом од 09.02.2017. године до коначне исплате и трошкове парничног поступка у износу од 130.378,00 динара. Наведена пресуда исправљена је решењем истог суда П 1885/23 од 21.12.2023. године.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 149/24 од 14.02.2024. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Ваљеву, исправљена решењем истог суда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је

потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сагласно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, тужилац и тужени су пресудом Основног суда у Ваљеу П 4355/10 од 27.12.2011. године били обавезани да тужиљи АА из ... солидарно исплате на име штете износ од 123.403,32 динара и износ од 84.014,00 динара на име трошкова поступка. По решењу о извршењу донетог на основу наведене правноснажне пресуде, одређено је принудно извршење према овде тужиоцу као извршном дужнику и од тужиоца је наплаћен укупан износ од 251.400,00 динара. Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су обавезали овде туженог као солидарног дужника по тој правноснажној пресуди да тужиоцу регресира половину исплаћеног износа, применом одредби члана 414, 423. и 424. став 1. ЗОО.

По становишту Врховног суда, разлози на којима је заснована примена материјалног права у побијаној пресуди и садржина тражене правне заштите, не упућују на потребу одлучивања о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Насупрот наводима ревидента, побијана одлука не доводи до неуједначености судске праксе о питању права солидарног дужника на регрес од другог солидарног дужника и року застарелости који се примењује. Правни основ по ком су тужилац и тужени правноснажном пресудом обавезани да тужиљи АА исплате износ штете није истоветан са правним основом по ком тужилац у овом поступку тражи од туженог да му накнади део обавезе који пада на њега. Одлуке на које се тужени позива у ревизији односе се на регресно потраживање Гарантног фонда према одговорном лицу и нису примењиве у конкретном случају. Наиме, код регресног потраживања Гарантног фонда према одговорном лицу, Гарантни фонд ступа у осигураникова права према одговорном лицу, односно долази до законске суброгације предвиђене одредбом члана 939. став 1. ЗОО. Стога се у том случају примењује исти рок застарелости за потраживање Фонда према одговорном лицу за штету и за потраживање осигураника према Фонду. Насупрот томе, када један солидарни дужник тражи од другог солидарног дужника да му накнади део обавезе који пада на њега, сагласно одредби члана 423. став 1. ЗОО, он не ступа у права оштећеног лица, већ се у том случају примењује општи рок застарелости од десет година предвиђен одредбом члана 371. ЗОО.

Како не постоји потреба уједначавања судске праксе о предметном правном питању, нити су испуњени други услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе чл. 404 ст. 2 ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Споровима мале вредности, сходно одредби члана 468. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 125.700,00 динара. Следи да против одлуке другостепеног суда донете у предметном спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић